

Auteur van o.a.
PROOI
en *WURGGREEP*

J O H N
SANDFORD
VALS SPEL

EEN SERIEMOORDENAAR FOTOGRAFEERT ZIJN
SLACHTOFFERS. HIERNA MONTEERT HIJ HUN GEZICHTEN IN
PORNOGRAFISCHE FOTO'S DIE HIJ VAN INTERNET HAALT.

Auteur van o.a.
PROOI
en *WURGGREEP*

J O H N
SANDFORD
VALS SPEL

EEN SERIEMOORDENAAR FOTOGRAFEERT ZIJN
SLACHTOFFERS. HIerna MONTEERT HIJ HUN GEZICHTEN IN
PORNOGRAFISCHE FOTO'S DIE HIJ VAN INTERNET HAALT.

Een LUCAS DAVENPORT-thriller

Over het boek

James Quatar is een opmerkelijke man. Hij doceert kunstgeschiedenis aan de universiteit, is schrijver en houdt van chique kleding en mooie vrouwen. Zijn hobby's: fotografie en... moorden.

Quatar fotografeert vrouwen om vervolgens hun gezichten in pornografische foto's te monteren. Maar hij wil meer dan alleen dit papieren resultaat, hij wil ze ook lijfelijk bezitten.

En dan ontpopt hij zich tot een sadistische seriemoordenaar...

Wanneer het gewurgde lichaam van

Julie Aronson wordt gevonden, gaat Lucas Davenport zich met de zaak bezighouden. Maar door het gebrek aan aanwijzingen lijkt het een onmogelijke opgave te worden...

Over de auteur

John Sandford is een van de best gelezen thrillerschrijvers ter wereld, en alleen al in Nederland en Vlaanderen zijn er meer dan 300.000 exemplaren van zijn boeken verkocht. Hij schreef meer dan dertig thrillers in de Lucas Davenport-reeks. John Sandford woont in Minnesota.

Van dezelfde auteur

Spel op leven en dood

Moordritueel

De ooggetuige

Blinde haat

Op glas ijs

De insluiper

Zieke geest

Oog om oog

Dood spoor

Verbeten strijd

Vals spel

Wurggreep

Doodstrijd

Prooi

Onder schot

Moordprofiel

Verborgen boodschap

Het duivelscontract

De duivelscode

Duivels spel

Noodsprong

Dodenwake

Het duister van de maan

Slecht geweten

In het heetst van de nacht

Vuile handen

Troebel water

Kille woede

Bezoek onze internetsite
www.awbruna.nl voor informatie over
onze boeken, volg @AWBruna op
Twitter of bezoek onze Facebook-
pagina:
[Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

John Sandford

Vals spel

A.W. Bruna Fictie

Oorspronkelijke titel

Chosen Prey

© 2001 by John Sandford

Vertaling

Martin Jansen in de Wal

Omslagontwerp

Select Interface

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers,

Utrecht

ISBN 978 90 449 7298 6

NUR 332

Behoudens de in of krachtens de
Auteurswet van 1912 gestelde
uitzonderingen mag niets uit deze
uitgave worden verveelvoudigd,

opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting

Publicatie- en Reproductierechten
Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB
Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

1

James Quatar zwaaide zijn benen over de rand van het bed, masseerde zijn nek en werd overvallen door een golf van neerslachtigheid. Hij zat naakt op de gekreukelde lakens en de geur van seks hing als een goedkoop parfum in de lucht. Hij hoorde Ellen Barstad bezig in de keuken. Ze had de radio op het aanrecht aangezet en *Cinnamon Girl* klonk door het kleine huis. Borden tikten tegen kopjes en nagels krasten mee op de maat van de muziek.

Cinnamon Girl was niet goed voor

deze dag, voor dit moment, voor wat er ging gebeuren. Als hij er muziek bij wilde hebben, dacht hij, zou dat misschien Sjostakovitsj zijn, een paar maten uit de 'Lyrische Wals Opus 2'. Iets wat lieflijk en subtiel was, met een vleugje tragedie, want Quatar was een intellectueel en hij kende zijn klassieken.

Hij stond op, liep naar de badkamer, gooide het condoom in de wc, trok het door, waste zich en bekeek zichzelf in de spiegel boven de wastafel. Wat heb ik toch een prachtige ogen, dacht hij; ze liggen precies diep genoeg voor iemand met mijn intellect. Een goede neus ook, recht en niet te vlezig. De puntige kin gaf

zijn gezicht de ovale vorm die op gevoeligheid wees. Hij stond zijn gezicht te bewonderen toen zijn blik op de zijkant van zijn neus viel, waar bij het lijntje dat van zijn neusvleugel naar zijn mondhoek liep, een rijtje donkere haartjes zichtbaar was. Hij haatte dat.

In het medicijnkastje vond hij een pincet, waarmee hij de haartjes stuk voor stuk verwijderde. Hij haalde er ook nog een paar weg boven zijn neus, tussen zijn wenkbrauwen. Hij controleerde beide oren, maar die waren in orde. Dat pincet was heel goed, dacht hij, zo zag je ze niet elke dag. Hij zou het meenemen; zij zou het niet missen.

Nou, waar was hij?

O ja, Barstad. Hij moest wel een beetje bij de les blijven. Hij liep de slaapkamer weer in, stak het pincet in de zak van zijn jasje, kleepte zich aan, trok zijn schoenen aan en liep terug naar de badkamer om zijn haar te bekijken. Hij haalde er even een kam doorheen en toen hij tevreden was, trok hij 6 meter toiletpapier van de rol en veegde hij alles schoon wat hij in de slaap- en badkamer had aangeraakt. Vroeg of laat zou de politie komen kijken.

Hij neuriede terwijl hij het deed, iets wat hem vaag bekend voorkwam; misschien was het Bach. Toen hij klaar

was, gooide hij de prop papier in de wc, drukte de hendel in met zijn knokkels en keek hem na toen hij werd doorgespoeld.

Ellen Barstad hoorde de wc voor de tweede keer en vroeg zich af waar hij bleef. Al dat doortrekken was niet erg romantisch, en ze had behoefte aan romantiek. Romantiek, dacht ze, en een portie behoorlijke seks. James Quatar was op dat punt een flinke teleurstelling geweest, net als de weinige andere minnaars die ze in haar leven had gehad. Allemaal even gretig om boven op haar te klimmen en wat in het rond te beuken, maar geen van hen had zich veel om haar bekommerd, hoewel ze zeiden van wel.

‘Het was echt fantastisch, Ellen, jij was fantastisch... geef me dat biertje even aan, wil je? Je hebt geweldige tieten, had ik dat al gezegd?’

Tot dit punt was haar leven, na drie mannen in zes jaar, een bleke afspiegeling van de opwindende avonturen die ze in haar boeken las. Tot nu toe voelde ze zich meer een worstmachine dan de geliefde in het lied van Solomon: ‘Uw borsten zijn als twee hoorns, als de slanke hoorns van een gazelle, die door de lelies woelen. Totdat de dag aanbreekt en het duister vervliegt, zal ik ronddwalen op uw bergen van mirre en heuvels van wierook. Een en al schoonheid bent u, mijn lief, zonder een

enkele onvolmaaktheid.'

Nou, waar bleef dat? Wanneer kwam dat? Dát was wat ze wilde. Iemand die haar bergen van mirre beklom.

James Quatar mocht er dan niet al te indrukwekkend uitzien, zijn ogen hadden een zekere sensualiteit, een sluimerende wreedheid die ze erg intrigerend vond. Ze was nooit volhardend geweest, had in haar leven nooit iets doorgezet. Maar toen ze met haar handen in het afwaswater stond, besloot ze dit door te zetten. Want als ze dat niet deed, wat was dan de zin van het leven?

Barstad was kunstenaar; ze ontwierp en weefde stoffen, maar voor het

merendeel maakte ze wandkleden. Ze kon er nog niet van leven, maar er zat een stijgende lijn in de verkoop en over een jaar of twee zou ze misschien haar baan kunnen opzeggen.

Ze woonde illegaal in een pakhuis in het industriegebied van Minneapolis. De voorkant was een grote, open ruimte vol weefgetouwen en tonnen met materiaal. De achterkant had ze zelf verbouwd, met los op elkaar gestapelde stenen, waarmee ze een wc had gebouwd en de rest had opgedeeld in een badkamer, een slaapkamer, zitkamer en keuken. In de keuken stond een elektrische fornuis en een koelkast uit de jaren vijftig, en deden

twee oude deuren op zaagbokken dienst als aanrecht. En het was allemaal goed genoeg voor een kunstenaar van in de twintig, voor wie nog grote dingen te gebeuren stonden...

Zoals geweldige seks, dacht ze, als hij tenminste ooit die badkamer uit komt.

Het koord zat opgerold in de zak van zijn jasje. Quatar haalde het eruit en liet het door zijn handen gaan alsof hij op die manier het verleden eraf kon vegen. Het koord, een halve meter lang, was zijn leven begonnen als startkoord van een Mercury-buitenboordmotor, en de trekker zat nog steeds aan het ene uiteinde. Hij had het

koord al zijn halve leven. Hij haalde de knopen eruit, wikkelde het netjes om de vingers van zijn linkerhand, schoof het van zijn vingers en stak het zorgvuldig in zijn broekzak. Zijn oude kameraad.

Barstad was een grote teleurstelling geweest. Ze had absoluut niet kunnen voldoen aan wat de beelden van haar hadden beloofd. Ze was een amateur die niet meer had gedaan dan haar benen spreiden en haar ogen sluiten. Met een vrouw als zij kon hij niet doorgaan.

Zijn postcoïtale depressie begon af te nemen en plaats te maken voor zijn half vergeten moordlust, wat een veel betere gemoedstoestand was, een waarin kille

concentratie werd gecombineerd met een aangenaam jeukende angst. Hij pakte zijn jasje en nam het mee naar de woonkamer, een ruimte die net groot genoeg was voor een bank, een salontafel en een schommelstoel. Hij drapeerde zijn jasje netjes over de rugleuning van de schommelstoel en liep naar de deuropening die toegang gaf tot de keuken.

De keuken rook een beetje naar kippensoep, naar bouillon en gesneden selderij, geuren die zich vermengden met het gezoem van de koelkast en de muziek die uit de radio klonk. Barstad stond bij het aanrecht met haar beide handen in het

afwaswater. Afwezig neuriede ze de woorden mee van een liedje dat Qatar niet kende en bewoog ze haar lichaam op die onbewuste, argeloze manier die kenmerkend was voor mensen in de bovenste helft van het middenwesten.

Barstad had honingblond haar en blauwe ogen met lichte, bijna witte wenkbrauwen. Ze was gekleed in een coltrui en sjaaltje in aardkleuren, een donkere broek en lompe wandelschoenen. Toch konden die grijze-muizenkleren niet helemaal verhullen dat ze een geweldig lichaam had, dankzij haar Scandinavische genen en in conditie gehouden door veelvuldig fietsen. Wat een verspilling,

dacht Quatar terwijl hij de keuken in stapte. Ze zag hem en glimlachte verlegen. ‘Hoe voel je je?’ vroeg ze.

‘Geweldig,’ zei Quatar met een knipoog, en hij voelde het koord in zijn broekzak tegen zijn dijbeen drukken. Ze wist dat de seks niet erg goed was geweest; daarom was ze gaan afwassen. Hij legde zijn handen op haar heupen, drukte zich tegen haar aan en zoende haar nek. Ze rook naar gele Dial-zeep. ‘Je bent de beste.’

‘Hopelijk gaat het volgende keer beter,’ zei ze blozend. Ze had een sponsje in haar hand. ‘Ik weet dat het niet was wat je verwacht had...’

‘Je bent zo’n mooie vrouw,’ zei hij terwijl hij de zijkant van haar hals streelde. ‘Zo’n mooie vrouw...’

Hij drukte zijn heupen tegen haar aan en zij duwde terug met haar billen. ‘En jij bent een leugenaar,’ zei ze. Ze was niet goed in dit soort praatjes. ‘Maar ga vooral door.’

‘Mmm.’ Zijn rechterhand ging in zijn broekzak.

Quatars vingers sloten zich om de T-vormige rubberen trekker. Hij kon het koord vlak onder haar kin om haar hals slaan, boven de col van haar trui. Hij moest haar opzij trekken en zijn voet naast de hare zetten, dacht hij, en dan een harde

ruk aan het koord geven zodat ze boven de grond kwam te hangen en werd gewurgd door haar eigen lichaamsgewicht. Hij moest haar lichaam sturen met zijn knieën en uitkijken voor haar nagels. Nagels konden zo scherp zijn als messen. Hij zette zijn voet naast de hare, zodat ze zou struikelen als hij haar opzij trok.

Oppassen nu, dacht hij. Geen fouten maken.

‘Ik weet dat het niet geweldig was,’ zei ze zonder hem aan te kijken. Een roze blos steeg op tot in haar hals, maar ze vervolgde: ‘Ik heb niet zoveel ervaring, en de mannen... nou ja, die waren ook niet erg goed.’ Ze kon bijna niet uit haar

woorden komen, vond het erg moeilijk. ‘Jij zou me een hoop kunnen leren, over seks, en ik wil graag leren. Echt. Ik zou er alles over willen weten. Als we een manier kunnen bedenken om er... nou ja, over te praten zonder ons te schamen.’

Ze bracht hem van zijn stuk.

Hij had op het punt gestaan haar te wurgen, en haar woorden drongen nauwelijks door tot zijn door moordlust benevelde geest. Maar toch drongen ze door.

Ze wilde wat? Leren over seks, alles leren over seks? Erotisch gezien was het idee een klap in zijn gezicht, als een

dialoog in een slechte pornofilm waarin een huisvrouw de loodgieter vraagt of hij haar wil laten zien hoe...

Quatar bleef even als versteend staan. Ze draaide zich half om en glimlachte naar hem, die verlegen, sexy glimlach waardoor hij zich voor het eerst tot haar aangetrokken had gevoeld. Hij drukte zich tegen haar aan en frommelde het koord terug in zijn broekzak.

‘Ik denk dat we wel iets kunnen verzinnen,’ zei hij met een brok in zijn keel, en op hetzelfde moment dacht hij geamuseerd: goh, praten over seks kan je leven redden.

James Quatar was docent

kunstgeschiedenis en schrijver, en daarnaast was hij vrouwengek, pijproker, een geniale smeerlap, dief, een opgewekt mens en moordenaar. Hij zag zichzelf als gevoelig en betrokken, en zo probeerde hij zich ook te gedragen. Hij kuste Barstad nog een keer in haar hals, legde even zijn hand om haar ene borst en zei: ‘Ik moet gaan. Misschien kunnen we woensdag iets afspreken.’

‘Heb je... eh...’ Ze bloosde weer. ‘Heb je toevallig seksfilms?’

‘Films?’ Hij hoorde haar wel, maar hij was verbijsterd.

‘Je weet wel, erotische films,’ zei ze, en ze draaide zich om. ‘Misschien, als we een

erotische film hebben, kunnen we... je weet wel, praten over wat we leuk vinden en wat niet.'

'Volgens mij kun je hier heel goed in worden,' zei hij.

'Ik zal mijn best doen,' zei ze. Ze gloeide van schaamte, maar ze was vastbesloten.

Quatar vertrok met een vaag gevoel van spijt. Barstad had gezegd dat ze later die dag naar de bank zou gaan. Ze had het lesgeld van haar cursus wandkleden maken binnengekregen: tweehonderd dollar in cheques, die ze op haar rekening wilde laten bijschrijven, en bijna

vierhonderd dollar contant, die ze niet zou storten om er geen belasting over te hoeven betalen.

Al dat geld had van hem kunnen zijn, en ze had heel aardige sieraden in huis, cadeautjes van haar ouders, die misschien nog eens duizend dollar zouden opbrengen. En nog wat ander spul: camera's, een deel van haar teken- en schilderspullen, een IBM-laptop en een Palm III, bij elkaar goed voor nog een paar honderd dollar.

Hij had het geld goed kunnen gebruiken. De nieuwe, lichte overjassen voor het komende seizoen waren halflang, en hij had een perfect exemplaar bij

Neiman-Marcus gezien: 650 dollar, een aanbieding, met een wollen voering. Een paar kasjmieren truien, twee broeken en bijpassende schoenen zouden hem nog eens tweeduizend kosten. En hij was er zo vlakbij geweest...

Was seks beter dan kasjmier? Hij vroeg het zich af. Het was best mogelijk, dacht hij geamuseerd, maar wat Barstad ook bereid zou zijn in bed te doen, beter dan Armani zou ze nooit worden.

James Quatar was 1,78 meter, slank en kalend, met een blond baardje dat hij zorgvuldig bijhield. Hij hield van de 'drie dagen stoppelbaard'-look, met een open

boord en een gestreept hemd, van de bezige intellectueel. Hij had een lichte huid, lachlijntjes die van zijn neusvleugels naar zijn mondhoeken liepen en slechts lichte sporen van kraaienpootjes naast zijn ogen. Hij had mooie handen met lange, slanke vingers. Hij zat dagelijks op zijn roeitrainer en in de zomer reed hij op skeelers door de stad, en hoewel hij zichzelf nooit als een durfal had beschouwd, beschikte hij wel over een soort moed die gebaseerd was op wilskracht. Hij deed altijd wat hij wilde, of wat hij op dat moment moest doen.

De lachlijntjes naast zijn mondhoeken waren van het lachen; niet dat hij zo'n

grapjas was, maar hij had voor zichzelf een lange, rollende lach geperfectioneerd. Hij lachte om grappen, snedigheden, cynische opmerkingen en woordspelingen, en ook om het leven, wreedheden en de dood.

Jaren geleden had hij een jonge studente in zijn kantoor gehad, gedacht dat hij haar uit de kleren kon krijgen, en geweten dat hij haar waarschijnlijk zou hebben vermoord als het hem was gelukt, maar ze had hem doorgehad en gezegd: ‘Dat lachen van jou, Jimbo, daar trap ik mooi niet in. Je hebt kleine, gemene varkensoogjes. Ik kan de valsheid erin zien.’

Op weg naar buiten had ze zich

omgedraaid – wat hem een perfecte zijwaartse blik op haar stevige borstjes had opgeleverd – en gezegd: ‘Ik kom niet meer naar je colleges, maar ik krijg wel een tien voor dit semester, als je begrijpt wat ik bedoel.’ Hij had zijn lange, rollende lach laten horen, waarin iets van spijt doorklonk, had haar met zijn valse blik aangekeken en gezegd: ‘Ik heb je nooit gemogen zoals ik je nu mag.’

En hij had haar een tien gegeven, had gevonden dat ze die had verdiend.

Quatar was kunsthistoricus en docent aan St. Patrick University, auteur van *Not a Pipe: The Surfaces of Midwestern*

Painting 1966-1990, een boek dat goed was besproken in *Chicken Little*, een toonaangevend tijdschrift over postmoderne kunst, en van *Planes on Plains: Native Cubists of the Red River Valley 1915-1939*, wat door de recensent van de *Fargo Forum* een 'standaardwerk' was genoemd. Hij was begonnen als praktiserend kunstenaar, maar overgeschakeld naar kunstgeschiedenis na een koele evaluatie van zijn talent – behoorlijk, maar niet geweldig groot – en een net zo koele inschatting van het toekomstige inkomen van een kunstenaar.

Hij had het goed gedaan binnen zijn echte interesses: blonde vrouwen,

kunstgeschiedenis, wijn, moord en zijn huis, dat hij had ingericht met *Arts & Crafts*-meubilair. En sinds de komst van de digitale fotografie was hij zich ook weer met de kunst zelf gaan bezighouden.

Een speciale soort kunst.

De universiteit verschaftte hem alles wat een kunsthistoricus nodig had: computers, internetverbindingen, videoprojectors en scanners. Hij ontdekte dat hij een foto in zijn computer kon scannen, met Photoshop kon bewerken en op die manier een hoop ingewikkeld handwerk kon vermijden. Daarna kon hij de foto op een stuk tekenpapier projecteren en overtrekken.

Dit werd door de kunstgemeenschap niet als netjes beschouwd, daarom hield hij zijn experimenten geheim. Toch droomde hij ervan de New Yorkse kunstwereld ooit te verbijsteren met een heel oeuvre van dit soort sensationele tekeningen.

Het was in het begin allemaal heel onschuldig geweest. Een droom. Zijn kunstenaarsoog had hem verteld dat zijn eerste tekeningen middelmatig waren, maar naarmate hij de diverse hulpmiddelen in Photoshop en de pen zelf beter leerde gebruiken, werden zijn tekeningen beter en trefzekerder. Ze werden echt goed. Nog niet goed genoeg

om van te kunnen leven, maar wel goed genoeg om een nieuwe manier van werken aan te wakkeren...

Hij kon een naaktfoto downloaden van een van de ontelbare pornosites op het net, en de foto bewerken, printen en projecteren om op die manier een fantasiebeeld te creëren dat zowel voldeed aan zijn gevoelens voor esthetiek als aan zijn verlangen om vrouwen te bezitten.

De volgende stap was onvermijdelijk. Nadat hij een paar weken met dit soort foto's had geëxperimenteerd, ontdekte hij dat hij het gezicht van de ene foto in een andere foto kon monteren. Hij kocht een onopvallende Fuji digitale camera en

begon stiekem foto's te maken van vrouwen op de campus.

De vrouwen die hij wilde. Vervolgens scande hij het gezicht in de computer en gebruikte Photoshop om het uit te knippen en in een bijpassend lichaam van een pornosite te monteren. Daarna volgde het tekenwerk, om de onvermijdelijke neveneffecten en de verschillen in resolutie weg te werken; het tekenwerk dat de afbeelding tot een geheel maakte.

Tot het beeld dat beantwoordde aan zijn verlangens.

Quatar begeerde vrouwen. Blonde vrouwen van een bepaalde lengte en met een bepaald figuur. Hij kon nu zo'n vrouw

maken en er gebeurtenissen bij fantaseren. Sommigen van die vrouwen kende hij goed, anderen helemaal niet. Hij had ooit een buitengewoon opwindende seksuele relatie gehad met een vrouw die hij maar één keer had gezien, een paar seconden maar, toen ze op het parkeerterrein bij een broodjeszaak in haar auto stapte en hij in een flits haar lange benen, nylonkousen en een stukje jarretel had gezien. Hij had wekenlang van haar gedroomd.

Zijn nieuwe computertekeningen waren veel beter dan dat en de mogelijkheden waren onbegrensd. Hij kon alles tekenen wat hij wilde, elke vrouw die hij begeerde, in elke gewenste houding.

Die ontdekking wond hem bijna net zoveel op als moord. Daarna ontdekte hij, bijna als een bijproduct van het proces, de kracht van zijn kunst als wapen.

En wat een kracht was dat.

De eerste keer gebeurde het bijna gedachteloos, met een docente sociologie van de universiteit van Minnesota, die een paar jaar daarvoor niet gediend was geweest van zijn interesse voor haar. Hij had haar gekiekt toen ze, zich onbewust van zijn aanwezigheid, op de voetgangersbrug naar het studentenhuus liep, wat trouwens een puur toevallige ontmoeting was geweest.

Nadat hij de foto had bewerkt en een

tiental proeven had gemaakt, was hij tot een briljant gelijkende afbeelding van haar gezicht gekomen en had hij die gemonteerd in een obscene, wijdbeense foto van het net. De tekening had het merkwaardige perspectief dat hem tijdens zijn teken- en schilderlessen nooit was gelukt.

En toen had hij de foto aan haar opgestuurd.

Terwijl hij er de voorbereidingen voor trof, kwam het hem voor dat hij misschien – hoogstwaarschijnlijk – iets deed wat als een misdaad kon worden gezien. Quatar was niet onbekend met de misdaad en met de voorzorgen die voorafgingen aan het

plegen ervan. Hij maakte een nieuwe kopie en nam een nieuwe envelop, om te voorkomen dat zijn vingerafdrukken ergens op zouden staan.

Nadat hij de tekening had gepost, deed hij niets meer. Zijn fantasie leverde hem een aantal verschillende versies van haar reactie, en dat was voldoende.

Nou, niet helemaal. In de afgelopen drie jaar had hij in totaal zeventien tekeningen gemaakt en verstuurd. De opwinding was niet dezelfde als die van een moord – het intense gevoel van de daad ontbrak – maar was toch uitermate bevredigend. Hij zat dan in zijn oude schommelstoel, met zijn ogen dicht, en

dacht aan de vrouwen op het moment dat ze de envelop openmaakten... en aan die anderen, die zich verzetten terwijl het koord om hun nek straktrok.

Door zijn tekeningen had hij Barstad ontmoet. Ze werkte in een boekhandel en hij had haar aandacht getrokken toen hij een boek kocht over digitale druktechnieken. Ze hadden een paar minuten staan praten bij de kassa en een paar avonden daarna, toen hij was teruggekomen en bij de kunstboeken stond te kijken, hadden ze dat weer gedaan. Zij was ook kunstenares, had ze hem verteld; ze maakte wandkleden en gebruikte haar computer om de patronen

te ontwerpen. Het spel van het licht, had ze gezegd, daar gaat het om. Ik wil dat mijn wandkleden eruitzien alsof er licht op valt, zelfs in een kamer zonder ramen. Ze hadden hun gesprek over kunst vervolgd bij een kopje koffie, en hij had gevraagd of ze voor hem wilde poseren.

O, nee, had ze gezegd, naakt poseren wilde ze niet. Dat was niet nodig, had hij daarop geantwoord. Hij was docent kunstgeschiedenis aan de universiteit en hij wilde alleen wat gezichtenstudies maken om digitaal te bewerken. Ze was akkoord gegaan, had ten slotte zelfs wat kleren uitgetrokken en had op een kruk gezeten met haar beeldschone blote rug,

die net boven het gekreukelde laken eindigde in een klein, rond kontje, naar hem toe gekeerd. En hoewel zijn studies goed waren gelukt, was het bij hem thuis geweest, achter de computer, waar het echte tekenwerk was gedaan.

Hij had haar getekend, op etentjes en drankjes getrakteerd en uiteindelijk, op deze fletse wintermiddag, was hij met haar naar bed geweest en had hij haar bijna vermoord omdat ze niet beantwoordde aan de beelden die hij van haar had gemaakt...

De dag na de inwijding van Barstad hoorde hij in de gang van de universiteit de laaggehakte schoenen van Charlotte

Neumann. Ze was een gewijde episcopaal, auteur van *New Art Modalities:*

Woman/Sin, Sin/Woman, S/in/ister, een werk dat de week daarvoor door de magische top-10.000-grens van de Barnes & Noble-bestsellerlijst op het internet was gebroken, en – niet toevallig – het hoofd van de afdeling Kunstgeschiedenis van de universiteit. De schoenen stopten voor zijn deur en Neumann, een grote vrouw die altijd boos leek te zijn, die een grote neus had en een enkele, 10 centimeter brede, donkere wenkbrauw, kwam zonder kloppen zijn kamer binnen. ‘Ik heb je studiebegroting nodig. Vanmiddag.’

‘Ik dacht dat we tot volgende week woensdag hadden?’ Quatar zat met een kopje koffie in zijn handen en keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. Hij had zijn jasje uitgetrokken maar zijn staalblauwe, zijden Hermes-sjaal nog om, en met zijn boekenkast als achtergrond, het porseleinen kopje in zijn handen en zijn gezicht in contrast met de blauwe sjaal moest hij volgens zichzelf een indrukwekkend beeld opleveren. Maar dat was verspild aan de van nature puriteinse Neumann, wist hij ook.

‘Ik heb besloten dat we de verwarring van vorig jaar konden vermijden door ze een week eerder in te leveren,’ zei ze. ‘Wat

mij de tijd geeft om alle fouten eruit te halen.’ Ze liet er geen twijfel over bestaan dat het woord ‘fouten’ voor hem was bedoeld, want Qatar was vorig jaar twee weken te laat geweest met het indienen van zijn begroting.

‘Nou, dat gaat dus niet,’ zei hij. ‘Als je me nu vooraf een seintje had gegeven...’

‘Blijkbaar heb je het departementsbulletin van de afgelopen week niet gelezen,’ snauwde ze. Er kwam een fonkeling in haar ogen. Ze had hem in de tang, dacht ze zeker, wat hem een dezer dagen een berispande memo zou opleveren, waarvan zij de kopie aan zijn persoonlijke dossier zou toevoegen.

‘Niemand heeft het departementsbulletin van de afgelopen week gelezen, Charlotte,’ snauwde hij terug. Hij had zijn vaste aanstelling al vier jaar en kon zich dus een snauw permitteren. ‘Niemand leest ooit het departementsbulletin, omdat het departementsbulletin, om de woorden van de grote Sartre te gebruiken, geen reet voorstelt. Bovendien had ik donderdag en vrijdag mijn roostervrije dagen, wat je had kunnen weten als je de memo had gelezen die ik aan jón heb gestuurd. Ik heb het bulletin helemaal niet gehad.’

‘Ik weet zeker dat het in je postvakje is gelegd.’

‘Elene kan haar eigen achterwerk niet eens vinden, laat staan mijn postvakje,’ zei Quatar. ‘Ze kan mijn salaris niet eens op tijd overmaken.’ Elene was de administratrice van het departement.

‘Goed,’ zei Neumann. ‘Morgen dan, voor de middag.’ Ze liep achteruit de gang in en deed de deur met een klap achter zich dicht.